

РЕШЕНИЕ

№ 6446

гр. София, 16.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 12.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **4298** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на адв. Р. К., като пълномощник на Л. Б. от [населено място], гражданка на Чешката република, срещу ЗАДЪЛЖИТЕЛНИ ПРЕДПИСАНИЯ №, № П/Д-С-КС-004/07.04.2020г., П/Д-С-КС-005/07.04.2020г. и П/Д-С-КС-006/07.04.2020г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – К. село (ДСП) към Агенцията за социално подпомагане (АСП). С оспорваните административни актове, на основание чл.21, ал.1, т.3 от Закона за закрила на детето (ЗЗДет.) и чл.18, ал.4 от Правилника за прилагане на Закона за закрила на детето (ППЗЗДет.) е ПРЕДПИСАНО на майката Л. Б.: 1) заедно с децата си Г. К., П. Б. и Ян Б., да напусне незабавно територията на ранчо „Ел П.“ в [населено място], [община] и да се установи с тях на друго място, притежаващо подходящи санитарно-битови условия за живот; 2) да пристъпи към подобряване на санитарно-битовите условия в жилището, където е регистриран постоянният ѝ адрес в [населено място],[жк], [улица], ет.1, ап.3 и в случай, че реши да се установи отново в него – да подреди, почисти и дезинфекцира помещенията; 3) в срок до 10 дни да обособи в рамките на обитаваното от семейството жилище пространство, обзаведено с подходящи мебели и лични вещи, подбрани съобразно възрастта и индивидуалните потребности на всяко от децата Г. К., П. Б. и Ян Б. и 4) да поддържа едно постоянно добро ниво на хигиена в дома си и на вещите, ползвани от всяко от децата Г. К., П. и Ян Б. – спално бельо, облекло,

съдове за хранене.

Жалбоподателката претендира за недействителност на дадените й Предписания, като постановени при допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила и в противоречие с материално-правните норми и с целта на закона. Поддържа, че в нито един от оспорваните актове не са изложени конкретни доводи в какво се е изразявал отказът на майката да съдейства за реализиране на предприети мерки за закрила на децата, каквото е условието за прилагане на разпоредбата на чл.18, ал.4 ППЗЗДет. Счита, че актовете не съдържат и мотиви относно липсата на санитарно-битови условия в ранчо „Ел П.“, които от своя страна да застрашават живота на децата. Твърди, че са били извършвани множество проверки от различни институции, приключили със становище за липса на нарушения, за което е издадено и Постановление за отказ да се образува досъдебно производство. Сочи, че поради обявеното извънредно положение на територията на страната и предприетите национални мерки срещу разпространение на коронавируса, тя и мъжът с когото живее и имат общо дете, са преценили, че най-добрият интерес на всички, включително на децата Г., П. и Ян, е да останат на територията на ранчото. Претендира, че процесните Предписания няма да постигнат целения резултат, като изтъква, че преместването на децата в С., би ги изложило на значително по-голям риск за здравето. Лично и чрез процесуалния си представител адв. К. моли съда да отмени Предписания №,№ П/Д-С-КС-004/07.04.2020г., П/Д-С-КС-005/07.04.2020г. и П/Д-С-КС-006/ 07.04.2020г. и да осъди ответника да й възстанови сторените разноски по водене на делото, съгласно представения списък.

Ответникът – ДИРЕКТОР на Дирекция „Социално подпомагане“ – К. село, оспорва жалбата. В Писмено становище с вх. №14000/27.05.2020г. и чрез процесуалния си представител юрк. Лакова поддържа, че дадените Предписания са законосъобразни и не са налице сочените основания за отмяна. Не претендира за разноски. Евентуално прави възражение за прекомерност на заплатеното от жалбоподателката адвокатско възнаграждение и моли съда да присъди по-нисък размер на разноските в тази част.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор Малинова от Софийска градска прокуратура (СГП) дава мотивирано заключение за неоснователност на подадената жалба и прави искане съдът да я остави без уважение. Поддържа, че доказателствата, ангажирани от страните в съдебното производство са неотнормирани към предмета на спора и не следва да бъдат обсъждани от съда за формиране на правни изводи.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните доказателства по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно между страните и косвено се установява с приетите писмени доказателства, че производството е образувано във връзка със сигнали, подавани до ДСП в периода от м. януари 2019г. до м. март 2020г., от Е. К. – баща на детето Г. К.. Липсват данни относно изложените в сезиращите сигнали твърдения за нарушаване на правата на децата Г., П. и Ян и за необходимостта от закрила спрямо тях.

На 13.03.2020г. са изготвени Социални доклади за оценка на постъпил сигнал (л.96-104), а впоследствие на 23.03.2020г. са съставени Планове за действие за всяко от децата Г. К., П. Б. и Ян Б. за прилагане на мерки за закрила в семейна среда чрез „съдействие, подпомагане и услуга в семейна среда“ (л.105 – л.112). Няма данни по делото Плановите за действие да са били връчени на майката Л. Б. и последната да е

била запозната с набеязаните в тях цели и с предвидените начини за осъществяването им.

На 07.04.2020г. социален работник от Отдел „Закрила на детето“ е представил пред директора на ДСП Социален доклад №СЛ/Д-С-КС/514-024 (л.91) с предложение на Б. да бъдат дадени задължителни предписания да подsigури на своите деца подходящи санитарно-битови условия за живот.

Производството е приключило с постановяване на спорните Предписания №, № П/Д-С-КС-004, П/Д-С-КС-005 и П/Д-С-КС-006 от 07.04.2020г., които са били оспорени от жалбоподателката по административен ред пред директора на Регионалната дирекция за социално подпомагане – С. (РДСП). С Решения №, № 22-РД06-0108, 22-РД06-0109 и 22-РД06-0110 от 18.06.2020г. на директора на РДСП жалбите са отхвърлени като неоснователни.

За изясняване на спорните факти по делото са приети гласни доказателства. Съдът кредитира показанията на свидетелите Л. В. Х. и В. М. М. като последователни, безпротиворечиви и основаващи се на преки техни впечатления. Свидетелят В. М. разказва, че често посещава ранчо „Ел П.“ с цел почивка. Отсяда в каравана или на палатка и при престоя си се включва в обичайните за едно ранчо дейности: грижа за животните, почистване, работа в кухнята. Той е посрещнал служителите от социалните служби през м. март, тъй като в този момент Л. Б., която е била обект на посещението, не е била там. Той и сестра му са се грижили в този момент за всички пет деца, намиращи се на територията на ранчото – трите деца на Л. и още две приятелски деца. Свидетелят съобщава, че в ранчото има топла и студена течаща вода, ток, интернет и през зимата е топло навсякъде. Жилищната част представляват фургони и каравани в преправянето на които лично е участвал – били са облицовани с дърво, поставени са покриви, има вътрешна тоалетна.

Свидетелят Л. Х. разказва, че от 2010г. посещава ранчо „Ел П.“ с двете си деца, на 14 и 15 години и с племенника си – на 18 години, който е с детска церебрална парализа и за когото той се грижи. Отиват, за да яздят коне. В ранчото отсядат в собствен фургон с леглова база. Сочи, че в ранчото има поставени фургони и на други хора. Съобщава, че когато пребивават в ранчото Л. Б. и децата ѝ обитават отделен фургон с размери 7/2.40 м., пригоден за живеене, както и голямото помещение, където има кухня, трапезария, баня и тоалетна, пред което има голяма, покрита тераса. По време на пандемията неговите деца и племенник също са пребивавали в ранчото, където той първоначално само е снабдявал с продукти, но впоследствие и той е останал там. Твърди, че в ранчото има водоизточник, който според него е законно изграден, но все още няма издадени документи. Присъствал е при посещението на служителите на ДСП.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК с който за жалбоподателката се създават задължения и който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната норма на чл.18, ал.5 ППЗЗДет.

Подадена е от активно легитимирано лице – адресат на акта и в преклузивния срок за оспорване, установен в чл.149, ал.3 във вр. с ал.1 АПК.

Разгледана по същество жалбата е **ОСНОВАТЕЛНА.**

Като взе предвид изложените от жалбоподателката доводи за недействителност и

извърши проверка на административния акт на всички основания за законосъобразност, съдът обосновава следните изводи:

Оспорваните Предписания са постановени от компетентен орган, в кръга на правомощията му, съгласно чл.6, т.2 ЗЗДт във вр. с чл.18, ал.4 ППЗЗДет.

Съдът намира обаче, че процесните Предписания страдат от съществен и неотстраним порок във формата, тъй като по същество не съдържат мотиви и при издаването им са били нарушени основни принципи в административния процес, установени в чл.6, чл.7 и чл.9 АПК – принципите на съразмерност, на истинност и на служебно начало, вследствие на което са постановени незаконосъобразни по съдържание административни актове.

Редът за осъществяване на мерките за закрила на детето е установен в Глава трета, чл.9 – чл.33 ППЗЗДт. Съгласно този ред при постъпване на сигнал в органите за закрила на детето социалният работник извършва проучване и оценка на сигнала, като събира необходимата информация от семейството, детето, училището, детската ясла и градина, специализираната институция, роднини, близки, съседни, друга дирекция "Социално подпомагане", личен лекар и от други източници при необходимост (чл.14 ППЗЗДет.). В чл.15 ППЗЗДет. е регламентирано, че след като извърши проучване и оценка на сигнала и при установяване на риск за детето, социалният работник в ДСП открива случай. Според изричната норма на чл.16а ППЗЗДет. (приложимата редакция, ДВ, бр.37/2019г.) въз основа на направената оценка социалният работник изготвя план за действие, който включва дългосрочна цел и краткосрочни цели, дейности за тяхното постигане и мерки за закрила. В ал.3 на чл.16а ППЗЗДет. е установено задължение планът за действие да се съгласува с родителите на детето, с настойника, с попечителя или с лицето, полагащо грижи за детето, ако това не противоречи на интересите на детето и не нарушава правата му.

В процесния случай не се установява със събраните писмени доказателства множеството сигнали, подавани от Е. К. – баща на детето Г. К., да са били проучени и оценени по реда и при условията на чл.14 ППЗЗДет. и в резултат да е бил установен риск за всички или за някое от децата Г. К., П. и Ян Б. и съответно да са били открити случаи. Липсват по делото и данни за съдържанието на последния сигнал от м. март 2020г. и какви конкретни опасности (рискове) за живота и здравето или за физическото, умственото, нравственото и/или социално развитие на децата Г., П. и Ян са били изтъкнати в сигнала и съответно какви доказателства са били приведени в подкрепа на твърденията в сигнала. Не са ангажирани и доказателства по този сигнал да е било извършено конкретно проучване чрез събиране на необходимата информация от органите, лицата и институциите, неизчерпателно посочени в чл.14 ППЗЗДет. и тази информация да е била съответно оценена. В мотивите на административните актове като източник на информация за наличие на риск за живота, здравето, физическото и интелектуалното развитие на децата Г. К., П. и Ян Б. са посочени Писмо на директора на Държавната агенция за закрила на детето (ДАЗД) с изх. №97-Е-1#68/09.12.2019г. (л.11,112) и Доклад с изх. №97-01-43-2/31.03.2020г. на директора на РЗИ (л.113, 114). Следва да се отбележи, че информацията, съдържаща се в доклада на директора на РЗИ с изх. №97-01-43-2/31.03.2020г. (л.113, 114) е събрана след изготвяне на Планове за действие от 23.03.2020г., а тази от писмото на ДАЗД е относима към период, който далеч предхожда конкретния сигнал. От доклада на РЗИ, въз основа на който е обоснован извод, че ранчо „Ел П.“ не разполага със санитарно-битови условия,

подходящи за отглеждане и възпитание на деца, се установява, че Инспекцията няма правомощия за осъществяване на контрол върху обекта, тъй като последният не е с обществено предназначение. Коментирани в доклада статутът на намиращ се в имота водоизточник, а от него не следва, че в ранчото няма (изобщо) течаща вода. Другият „източник“ на информация – Писмо с изх. №97-Е-1#68/09.12.2019г. не е адресиран до ДСП, а е отговор на друг сигнал, подаден от Е. К. и се отнася до констатации за състоянието на обекта - ранчо „Ел П.“ към м. декември 2019г. – 4 месеца преди процесния период. Липсват данни обаче за актуалното състояние и санитарно-битовите условия за живот в ранчо „Ел П.“ към датата на издаване на оспорваните Предписания.

Настоящият решаващ състав приема, че в случая не е изпълнена хипотезата на чл.18, ал.4 ППЗЗДет., посочена като правно основание на процесните административни актове. Според нормата на чл.18, ал.1 ППЗЗДет. целта на мерките за закрила в семейна среда е да бъдат подпомогнати детето и семейството в зависимост от възможностите за отглеждане и възпитание на детето. В ал.2 на чл.18 ППЗЗДет. е установено, че мерките за закрила в семейна среда, предвидени в чл.23 ЗЗДет., се прилагат съгласно изготвен план за действие. Съгласно чл.18, ал.4 ППЗЗДет. при отказ за сътрудничество от страна на родител, настойник или попечител или на лицето, което полага грижи за детето, по предложение на социалния работник, водещ случая, директорът на дирекция "Социално подпомагане" издава задължително предписание.

В настоящия случай не се установява със събраните писмени и гласни доказателства жалбоподателката Б. да е отказала – изрично или чрез други действия, да сътрудничи в каквато и да е насока. Противно на изискването на чл.16а, ал.3 ППЗЗДет., не се твърди по делото и не са ангажирани доказателства, съставените от социалния работник Планове за действие, да са бил съгласувани с майката Л. Б. или изобщо да са и били доведени до знанието. Следователно изводът, че жалбоподателката е отказала да съдейства за изпълнението на нещо за което дори не е информирана, не съответства на събраните в административното, а и в съдебното производство доказателства.

Принципите на които се основава закрилата на детето са разписани в чл.3 ЗЗДет. Такива според цитираната разпоредба са: зачитане и уважение на личността на детето, осигуряване най-добрия интерес на детето, грижа в съответствие с потребностите на детето. Настоящият решаващ състав приема, че в оспорваните административни актове липсват мотиви за това кой е най-добрият интерес на децата Г. К., П. Б. и Ян Б. и по какъв начин той ще бъде осигурен чрез дадените задължителни предписания; какви са потребностите в санитарно-битово и хигиенно отношение на децата Г., П. и Ян и как те ще бъдат по-пълно задоволени, ако бяха затворени в малкия по площ (според данните от Социалните доклади) апартамент на жалбоподателката в [населено място] в периода на обявената национална карантина, вместо да пребивават в имот на площ няколко декара в обкръжение на други деца, чиито родители съзнателно и доброволно са ги довели, поради добрите според тях условия. С процесните предписания жалбоподателката Б. е задължена да се установи с три от четирите си деца на друго място, което да притежава подходящи санитарно битови условия, без да е ясно какви според административния орган са „подходящите“ условия за отглеждане на деца.

Съдът приема за установено със събраните гласни доказателства, че ранчо „Ел П.“ е водоснабдено и има непрекъснато течаща топла и студена вода, ток, отопление,

интернет. Доколкото в административните актове не са изложени конкретни фактически констатации относно санитарно-битовите условия за живот, настоящият решаващ състав намира, че в случая не може да бъде обоснован извод, че пребиваването на малолетните деца Г. К., П. Б. и Ян Б. в ранчо „Ел П.“ създава или може да създаде риск за техния живот, здраве, физическото и/или интелектуално развитие.

По изложените доводи съдът приема, че Задължителни предписания №, № П/Д-С-КС-004, П/Д-С-КС-005 и П/Д-С-КС-006 от 07.04.2020г. са незаконосъобразни и като такива следва да бъдат отменени.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателката се дължат разноски. Съдът приема за доказани разноски в размер на 30 (десет) лева – за държавна такса. Съдът намира, че по делото е останал недоказан размерът на претендираното от жалбоподателката адвокатско възнаграждение, поради което и разноските в тази част не следва да бъдат възлагани в тежест на ответника. Според задължителните указания в Тълкувателно решение №6/06.11.2013г. по тълк. дело №6/2012г. на Общото събрание на Гражданската и Търговската колегии на Върховния касационен съд (ОСГТК), съдебните разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат тогава, когато страната *го е заплатила и е доказала реалното му заплащане на процесуалния си представител*, в зависимост от уговорения в договора за правна помощ и съдействие начин на плащане – в брой или по банков път. Заплащането се доказва или чрез вписване на направеното плащане в самия договор, който има характер на разписка, или с представяне на доказателства за извършен банков превод. По смисъла на Закона за счетоводството (ЗСч) договорът за правна помощ и съдействие е първичен счетоводен документ, съдържащ изискваните от закона реквизити. Съобразно чл.6, ал.1 ЗСч първичният счетоводен документ, адресиран до външен получател, съдържа най-малко следната информация: 1. наименование и номер на документа, съдържащ само арабски цифри; 2. дата на издаване; 3. наименование или име, адрес и единен идентификационен код от Търговския регистър или единен идентификационен код по Булстат или единен граждански номер или личен номер на чужденец на издателя и получателя; 4. предмет, натурално и стойностно изражение на стопанската операция. Според разпоредбата на ал.5 на чл.6 ЗСч документална обосновааност е налице, когато в първичния счетоводен документ липсва част от изискуемата информация по чл.6, ал.1 и ал.3 ЗСч, но за нея има документи, които я удостоверяват. Когато плащането не е с платежно нареждане, банково бордеро, по платежна сметка *или не е отразено в утвърдения от Висшия адвокатски съвет образец на прономерован кочан*, съдържащ наименование и номер на документа само на арабски цифри, а е вписано на лист, който няма индигирани копия (какъвто е настоящият случай) и не съдържа реквизитите на първичен счетоводен документ, съгласно чл.6, ал.1 ЗСч за плащане в брой, последният документ представлява разписка за договореното между адвокат и клиент възнаграждение по сключения между тях договор за правна помощ и съдействие и *има своето значение само за тях* като страни по този договор. Същият не може да обвърже съда, съответно другите страни в процеса, на които евентуално ще бъдат възложени разноските, в преценката им за

законосъобразно и действително осъществено плащане.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД
С. - град, Второ отделение, 25^{-ТИ} състав,

РЕШИ

ОТМЕНЯ ЗАДЪЛЖИТЕЛНО ПРЕДПИСАНИЕ № П/Д-С-КС-004/07.04.2020г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – К. село.

ОТМЕНЯ ЗАДЪЛЖИТЕЛНО ПРЕДПИСАНИЕ № П/Д-С-КС-005/07.04.2020г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – К. село.

ОТМЕНЯ ЗАДЪЛЖИТЕЛНО ПРЕДПИСАНИЕ № П/Д-С-КС-006/07.04.2020г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – К. село.

ОСЪЖДА Дирекция „Социално подпомагане“ – К. село, представлявана от директора, с адрес: [населено място], [улица], да заплати на Л. Б., гражданка на Чешката република, ЛНЧ [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет.1, ап.3, сумата 30 (тридесет) лева – разноски по адм. дело №4298/2020г.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБългария, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова